

CLAIRE
ALEXANDER

Meredith,
yksin

Suomentanut Oona Nyström

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos: *Meredith, Alone*

Copyright © These Words Ltd 2022

The moral right of the author has been asserted

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

Lainauksen Percy Bysshe Shelley'n runosta ”Oodi Länsituulelle”
sivulla 158 on suomentanut Aale Tynni.

ISBN 978-951-1-41999-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Benjille, Elizabethille ja Alicelle,
elämäni rakkauksille.

Vaan pelkään – yksinäisyyskö
lie rakentaja sielun
sen kammiot ja käytävät
mi valaisee – tai sulkee –

Emily Dickinsonin runosta
”The Loneliness One Dare Not Sound”

Tuhannen kilometrin matka alkaa yhdestä askeleesta.

Laotse (ja Meredithin terapeutti Diane)

Esinäytös

Minulla on kuusi minuuttia aikaa kävellä rautatieasemalle, joten ehdin mainiosti, jos panen matalapohjaiset saapikkaani. Trenssi roikkuu kourussa ulko-oven vieressä, punainen piponi on sullottu sen taskuun. Laukkuni on keittiön pöydällä, ja siihen on pakattu kaikki, mitä työpäivän aikana tarvitsen. Tukani on vasta pesty ja suoristettu, huulissa huulikiiltoa. Kiillon sävy sointuu yhteen piponi kanssa – puhdas sattuma, mutta varsin miellyttävä sellainen.

Jossakin keittiön ja ulko-oven välimaastossa kurkkuuni hiipii epäilyksen siemen. En pysty nielaisemaan sitä tai yskäisemään sitä ylös. Rintaa puristaa, kämmeniä polttaa. Käsivarsia pitkin juoksee väristyksiä kuin pieniä sähköiskuja. Pidän katseen lattiassa, seuraan miten jalkani liukuvat lankuilla, jotka hioin kovalla vaivalla vasta kuukausi sitten. Tuntuu kuin jalat olisivat jonkun toisen.

Lysähdän portaisiin, istahdan kolmanneksi alimmalle askelmalle ja yritän nielaista. Tuijotan edelleen jalkojani. Niissä on paksut sukat, joita käytän aina matalapohjaisten saapikkaitten kanssa, koska jalkani ovat välikokoa ja saapikkaat ovat puoli kokoa liian suuret. Ne seisovat eteisen toisessa päässä takkini alla ylväinä ja pitkävartisina. Tiedän, että ne ovat siellä, mutten pääse niihin käsiksi.

Minun tarvitsisi vain kävellä ovelle. Sujauttaa jalat kenkiin ja vetää vetoketjut kiinni. Pukea takki ja punainen pipo. Nostaa

laukku olalle ja lukita ovi perässäni. Yksinkertainen toimintasarja, joka vie alle minuutin päivästäni. Jos lähdän nyt, ehdin vielä junaan. Ehdin vielä ajoissa töihin.

Siemen kurkussani kuitenkin paisuu. Haukon henkeä. Olen yksin, joten kukaan ei voi auttaa minua, enkä pysty toimimaan itse, koska käteni ja jalkani ovat tulella.

Kun lopulta saan puhelimen laukustani, on kulunut kolme tuntia, minulle on tullut kaksitoista puhelua ja istun edelleen portaiden kolmanneksi alimmalla askelmalla.

1 214. päivä

Keskiviikko 14. marraskuuta 2018

Nimeni on Meredith Maggs enkä ole poistunut kotoani 1 214 päivään.

1 215. päivä

Torstai 15. marraskuuta 2018

Olen siivoamassa olohuonetta, kun hän saapuu. Ensin hän pysäköi harmaan auton taloni edustalle. Sitten hän astuu pihapolulleni. Hänellä on ohut kansio toisessa kainalossa sekä harvinaisen pitkät jalat. Hänen tarvitsee ottaa vain kolme askelta, kun hän on jo ovelta.

Kello 10.57 pitkä mies soittaa ovikelloani.

Pidän siitä, kun ihmiset ovat täsmällisiä. Minulla ei juuri käy vieraita – paras ystäväni Sadie ja hänen lapsensa James ja Matilda sekä Tescon ruokaostoslähetti ovat ainoat vakiokävijät. Sadie on usein myöhässä, mutta hänelle se suotakoon, koska hän on väsynyt yksinhuoltajaäiti, jolla on kiireinen työ – hän toimii sydänhoitajana Glasgow'n suurimmassa sairaalassa. Tescon lähetti tulee aina täsmälleen oikeaan aikaan.

Hengittelen syvään, katselen jalkojani, jotka kävelevät ovelle sinisissä Converseissa. Katson oikeaa kättäni, joka ojentuu kohti kahvaa, tarttuu siihen, painaa alas, nykäisee. Vedän ovea hitaasti itseäni kohti ja silmäilen miestä nopeasti. Ylös asti napitettu ruutupaita ja sen päällä laivastonsininen duffelitakki. Arviolta muutaman vuoden minua nuorempi. Tai sitten vain niitä ihmisiä, joille raitis ilma ja auringonpaiste tekevät ihmeitä. Miehellä on tumma tukka, sivuilta lyhyt ja päältä

pidempi. Ystävälliset kasvot – avoin katse ja luonteva, ei lainkaan väkinäinen hymy.

Minulla ei juuri käy vieraita. Mutta tämä vieras vaikuttaa ainakin ensisilmäyksellä miellyttävältä.

Hän ojentaa kätensä. ”Meredith? Olen Tom McDermott Käsi kädessä -järjestön ystävätoiminnasta. Olenkin jo odottanut innolla, että pääsen tapaamaan sinut.”

Olisi mukavaa, jos voisin sanoa samoin, mutta maailmassa on hyvin vähän asioita joita odotan innolla, eikä tämä ole yksi niistä. En ole koskaan erityisemmin nauttinut uusien ihmisten tapaamisesta. Varsinkaan sellaisten, jotka käyvät vain varmistamassa, etten laiminlyö henkilökohtaista hygieniaani tai riudu hiljalleen pois tai nappaile vodkaa aamiaiseksi. Kun muodollisuudet on saatu hoidettua – ruudut on rastitettu ja lomakkeet täytetty – en ole erityisen kiinnostavaa seuraa.

Puristan Tom McDermottin kättä, koska niin kuuluu tehdä. Hän on ensimmäinen mies talossani sitten Gavinin – ihanan, herttaisen Gavinin, joka ei ollut lainkaan sellainen kuin painajaisissani – mutten tunne oloani uhatuksi. En pelkää Tom McDermottia, joka seisoo kynnykseni takana ruutupaidassaan ja duffelitakissaan.

En silti päästä häntä sisään. En vielä. En, vaikka kutsuin hänet tänne itse, joskaan en täysin omasta tahdostani: Sadie jätti järjestön esitteen keittiön pöydälle Tunnock’sin suklaarasian alle ja minä, tunnollinen kun olen, seurasin sen ohjeita. Ja nyt Tom McDermott on kaivanut samaisen esitteen kansiossaan ja kohottanut sen eteeni. Panen kädet selän takana ristiin vastalauseeksi suurille mustille tikkukirjaimille, jotka huutavat: ”ANNA MEIDÄN OTTAA SINUA KÄDESTÄ KIINNI”. Kukaan muu kuin minä ei ole tietoinen uhmakkuudestani.

Katselen kahta ihmistä esitteen kannessa. Tunnen heidän kasvonsa hyvin – näen ne useita kertoja päivässä, koska olen kiinnittänyt lehtisen jääkaapinoveen sydämenmuotoisella magneetilla. Kuvassa on keski-ikäinen nainen sekä mies, joka voisi ikänsä puolesta olla naisen isoisä. Miehellä on samean näköiset silmät ja valkoinen hiustukko kummallakin puolella päätä, ja hän istuu lepotuolissa surkean pienen näköisenä, niin lyyssyssä että olkapäät hipovat korvia. Kaksikko hymyilee toisilleen ja – kuten jutun jujuun kuuluu – pitää toisiaan kädestä.

”Olen aina luullut, että ystävätoiminta on vanhuksia varten”, sanon Tom McDermottille valmiina osoittamaan esitteen kuvaa sanojeni vakuudeksi.

”Yritämme itse asiassa tavoittaa kaikki sellaiset ihmiset, jotka saattavat olla ystävän tarpeessa. Varttuneemman väen, teini-ikäiset, kaikki siltä väliltä.”

”Minulla on kyllä ystäviä”, totean hieman totuutta venyttäen.

”Mutta kenties sinulla on tilaa vielä yhdelle?”

Mietin asiaa: sitä, miten ystäväpiirini on niin pieni, ettei sen jäsenistä välttämättä saa edes piiriä aikaan – ellei kissoja oteta mukaan – enkä varsinaisesti kuuntele, kun Tom McDermott kertoo heidän koulutuksistaan ja riskiarvioistaan ja menettelytavoistaan. Lopulta uteliaisuuteni kuitenkin voittaa ja päästän hänet sisään.

En voinut siirtää melkein valmista Gustav Klimtin *Suudelmaa* esittävää palapeliä olohuoneen sohvapöydältä, joten olen työntänyt sen varovasti seinän viereen. Jos Tom McDermott tarvitsee pöytää, voimme siirtyä keittiöön.

Jätän hänet olohuoneeseen ja menen keittämään meille teetä. (”Ei sokeria – olen muutenkin tarpeeksi imelä”, hän sanoo silmää iskien ja onnistuu jollain ilveellä vaikuttamaan limaisen

sijaan varsin herttaiselta.) Kun palaan, hän on polvillaan lattialla tutkimassa *Suudelmaa*.

”Miten paljon aikaa tähän on mennyt?” hän kysyy.

”Muutama päivä, puolen tunnin pätkissä silloin tällöin”, vastaan ja lasken teetarjottimen lattialle. Mukana on pieni vadillinen suklaakeksejä, olipa Tom McDermott jo valmiiksi miten imelä hyvänsä.

”Upeaa”, hän sanoo ja puhuu uskoakseni palapelistä, ei kekseistä, mutta sitten hän nappaa käteensä suorakaiteen muotoisen täytekeksin ja haukkaa siitä. Hän jää istumaan lattialle pitkät koivet ristissä ja huuhtoo keksin alas kulauksella teetä. Ottaen huomioon, ettemme tunne toisiamme lainkaan, hän on asettautunut olohuoneeseeni huomattavan kotoisesti. Istahdan sohvaa pätyyn käsissäni muki, josta huokuu lämpöä kämmeeni.

”On todella mukava tavata sinut, Meredith. Ennen kuin ryhdytään rupattelemaan, voisin kertoa hiukan järjestöstämme. Sen perusti vuonna 1988 täällä Glasgow’ssa nainen nimeltä Ada Swinney, jonka äiti joutui dementian takia eristäytymään kotiinsa. Tavoitteemme on nykypäivänä tismalleen sama kuin Adallakin aikoinaan – tarjota seuraa, ystävyyttä ja tukea kaikille, jotka ovat sen tarpeessa.”

En oikein tiedä mitä sanoisin, joten hörppään teetä.

”Tärkeintä on aina se, että sinulla on kaikissa tilanteissa mukava ja turvallinen olo. Jos sinusta alkaa milloin tahansa tuntua siltä, ettei ole, käsket vain minua lähtemään niin minä lähen – enkä kysele mitään!” Hän vetää kansistaan lomakkeita. ”Hoidetaanko ensin tylsät muodollisuudet alta pois?”

Vastaan kaikkiin hänen kysymyksiinsä ja nyökkäilen oikeissa kohdissa, kunnes lomakkeet palaavat sinne, mistä tulivatkin.

”Olet selkeästi melkoinen palapelimestari”, hän sanoo. ”Mitä muuta tykkäät tehdä ajankuluksi?”

Kun Tom McDermott on hymyillyt muutaman hyvin pitkältä tuntuvan sekunnin ajan – hänellä on ystävälliset silmät, myönnettäköön – ja minä olen tuijottanut ilmeettömänä takaisin, sanon: ”Luen paljon.”

”No sen kyllä huomaa!” Hän viittilöi kohti kirjahyllyn peittämää seinää ja pomppaa sitten jaloilleen yllättävän sulavasti niin pitkäkoipiseksi ihmiseksi. ”Täällä onkin melkoinen kokoelma. Paljon klassikkoja... historiaa... taidetta... Onko sinulla jotain yksittäistä lempikirjaa?”

”On, itse asiassa eräs runokokoelma. Emily Dickinsonia.” Kävelen hänen luokseen hyllylle ja otan käteeni ohuen oranssin kirjan, jonka selkämys on pehmennyt ja rypistynyt vuosikymmenten käytöstä, paljon minua vanhempien sormien kosketuksesta. Ostin sen lempiantikvariaatistani; sen sisäkanteen on kirjoitettu käsin: ”*Violetille, ikuisesti sinun*”. Olen usein miettinyt, kuka Violet on mahtanut olla ja miksi kirja, jonka antaja on välittänyt hänestä niin paljon, on päätynyt minulle kahdella punnalla. Olipa tarina kirjan takana mikä tahansa, minulla on aina turvallinen olo se kädessäni.

”Dickinsonhan oli se, joka tunsi hautajaiset päänsä sisällä, eikö? Todellinen nero.”

”Voit ottaa sen lainaksi, jos tahdot.” Yllätän itseni tarjoamalla kirjaa hänelle.

”Mielihyvin. Kiitos, Meredith. Pidän siitä oikein hyvää huolta ja tuon sen takaisin, kun näemme seuraavan kerran.”

Olen lievästi tyrmistynyt. Odotin, että Tom olisi vastannut – hyvin kohteliaasti ja ystävällisesti – ettei voi mitenkään viedä lempikirjaani. Mutta kun istun jälleen paikalleni sohvalle, hän on jo sullonut sen kansioonsa ja ottanut vadilta toisen suklaakeksin.

”Meredith, tiedän, ettet ole poistunut kotoasi hyvin pitkään aikaan”, hän sanoo.

”Tuhanteen kahteensataanviiteentoista päivään”, kerron.

”Se on hyvin pitkä aika”, hän toistaa.

”No, se on vain hujahtanut.”

”Lasket kuitenkin päiviä?”

Tunnen itseni typeräksi ja kohautan hartioitani. ”No, toiset laskevat, montako päivää on vielä jouluun tai johonkin muuhun mukavaan tapahtumaan. Minulla ei ole mitään odotettavaa, joten lasken toiseen suuntaan.”

”Meidän ei ole pakko puhua siitä, jos et tahdo.” Hänen äänensävyensä pysyy pehmeänä, toisin kuin minun. ”Tulin tänne tutustumaan sinuun. Minua kiinnostaa kuulla elämästäsi, siitä, millaisista asioista pidät tai et pidä, miten vietät aikaa. Ja... no, kenties voimmekin myös miettiä, miten saisimme autettua sinut taas mukaan maailman menoon?”

”Minä olen maailmassa”, sanon uhmakkaasti.

”Niin, totta kai olet. Mutta –”

”Ja minulla on kissa. Fred.”

”Fred? Astaire vai Savage?” Tom virnistää.

Minä en. ”Ihan vain Fred.”

”Rakastan kissoja”, hän sanoo. Alkaa tuntua siltä, että Tom McDermott on kanssani samaa mieltä, sanoinpa mitä hyvänsä. Hänen mielestään palapelini on upea. Hän rakastaa Emily Dickinsonia ja kissoja. Lisäksi minua alkaa kaduttaa, että annoin hänelle kaikkein kallisarvoisimman runokokoelmani. En välttämättä näe häntä – tai tuota rakasta, haalistunutta oranssia kantta – enää koskaan. Mietin, voisinkohan pyytää sen takaisin. Jos hän menee käymään vessassa, voisin ehkä kaivaa sen hänen kansionsa välistä ja sujauttaa takaisin omalle paikalleen toiseksi ylimmälle hyllylle.

Hän ei kuitenkaan vaikuta siltä, että olisi menossa vessaan, vaan haluaa jutella edelleen kissoista.

”Entä jos Fred sairastuu?” hän kysyy.

Tom McDermott aliarvioi minut. Minulta on kysytty kaikki nämä kysymykset aiemminkin.

”Fred ei ole koskaan sairastunut”, totean ylpeästi. ”Mutta minulla on hyvä ystävä, Sadie, joka vie Fredin eläinlääkärille tarvittaessa.”

”Ahaa. Sepä hyvä. Missä muissa asioissa Sadie auttaa sinua?”

”Hän käy hakemassa lääkkeeni kerran kuussa apteekista. Siinä se. Hän on ystäväni, ei hoitajani.” Hartiani tuntuvat jäykiltä. Ne jähmettyivät paikalleen – jonnekin korvieni tienoille – silloin, kun annoin Tomille kirjani. ”En tarvitse muuta.”

”Ja teet siis töitä... täyspäiväisesti?”

”Olen vapaa kirjoittaja, joten se vähän vaihtelee. Mutta töitä riittää.”

”Kirjoittaja? Kuulostaa mielenkiintoiselta.”

”Ei se kyllä oikeastaan ole. En kirjoita artikkeleita *New York Timesiin* tai mitään sellaista. Ihan vain verkkosisältöjä yrityksille.”

”Usko pois, se on paljon mielenkiintoisempaa kuin minun entinen työni.” Tom irvistää. ”Minut irtisanottiin viime vuonna eräästä rahoitusalan firmasta. Joten pidän pienen hengähdystauon ja yritän miettiä, mitä tekisin seuraavaksi.”

Nyökkään. En ole koskaan ollut erityisen hyvä kohteliaassa jutustelussa.

”Entä sinun perheesi, Meredith? Käyvätkö he usein kylässä?”

Vatsani jännittyy. Hörppään teetä.

”Se on vähän monimutkainen kuvio”, sanon.

”Olen aika hyvä monimutkaisissa kuvioissa”, Tom sanoo lempään sävyyn. ”Mutta ei meidän ole mikään pakko puhua siitä.”

”Minulla on äiti. Ja sisko. Fiona eli Fee. Hän on minua puolitoista vuotta vanhempi”, pälpätän nopeasti.

”Millainen sinun siskosi on?” Kysymys kuulostaa hänen suustaan täysin luontevalta.

”Erilainen kuin minä. Mutten oikeastaan tiedä, millainen hän on nykyään. Emme ole puhuneet pitkään aikaan. En itse asiassa näe häntä tai äitiä enää ollenkaan.”

”Kuulostaa tosiaan monimutkaiselta”, Tom sanoo hiljaa. Sitten hän jää odottamaan, ja se, että hän antaa minulle tilaa, saa minut miettimään, pitäisikö minun kertoa enemmän. Mutten löydä oikeita sanoja, joten menen keittiöön hakemaan lisää keksejä.

Puolen tunnin kuluttua seison ulko-ovella ja odotan kärsivällisesti, että Tom McDermott lähtisi, ottaisi kolme pitkää askeltaan pihapolullani, nousisi harmaaseen autoonsa ja ajaisi tiehensä. Olen lopen uupunut kaikesta puhumisesta, kaikista kysymyksistä, kirjastani murehtimisesta, sen teeskentelemisestä, että elämäni on täysi kymppi, kun se tosiasiaa useimpina päivinä ylittää hädin tuskin kuutoseen.

Hän ei pidä mitään kiirettä. Hän on jo kiittänyt minua vuolaasti vieraanvaraisuudestani, katsonut minua suoraan silmiin ja sanonut tulevansa takaisin ensi viikolla, jos se vain minulle sopii. Fred katselee meitä lempipaikastaan, pehmoiselta nojatuolilta yläkerran porrastasanteelta. Tämä on sillekin ensimmäinen kerta, kun mies vierailee talossa; mahtavatkohan kissat panna merkille sellaisia asioita. Olen puolittain mielissäni siitä, että Fred ei tullut alakertaan tervehtimään Tomia.

”Muistathan, että tämä ei velvoita sinua mihinkään”, Tom sanoo. ”Jos inhoat vitsejäni tai keksinsyömiseni vie sinut varikkoon, voit milloin tahansa pyytää minua lähtemään litoimaan. Lupaan, etten loukkaannu.”

”Sinulla on lempikirjani, joten kai meidän täytyy nähdä vielä toistekin.”

”Pitää paikkansa.” Hän hymyilee. ”Ja odotan jo mielenkiinnolla, mikä palapeli sinulla on silloin meneillään.”

”Mosaiikkilaattakuvio”, kerron. ”Paljon yksityiskohtia.”

”Tuskin maltan odottaa, että näen sen. Ensi kertaan, Meredith.”

Kohotan käteni hyvästelläkseni hänet, mutta hän seisahtuu ovensuuhun.

”Hei Meredith, vielä yksi juttu... jos vain sopii? Olen hiukan utelias – on varmaan jokin sellainen kiva asia, mitä olet aikaisemmin tehnyt ja mitä sinulla on ikävä. Jokin asia, mitä et pysty kotona tekemään?”

On alkanut sataa kaatamalla. Tom McDermott napittaa duffelitakkinsa. Loppuiltapäivän harmaat, sakeat pilvet liikkuvat minua kohti hänen päänsä takana. Olen tietoinen niistä, vaikken katso suoraan niihin. Hivuttaudun taaksepäin, pois avoimelta paikalta.

”Uiminen. Pidän todella paljon uimisesta”, sanon hiljaa.

”Minä olen tosi huono uimaan”, hän sanoo. ”Osaan uida koiraa, ja siinä se sitten oikeastaan onkin. No, mutta...” Hän nostaa takkinsa kaulukset tiukemmin kaulansa ympärille ja pudistaa sadepisaran nenänkärjestään. ”Tätä menoa saan pian uida kotiin. Näkemiin, Meredith. Voi hyvin.”

”Kuin myös, Tom McDermott”, kuiskaan sulkiessani ulko-oven.

Sinä yönä näen unta, että uin valtavassa järvessä koiraa Emily Dickinsonin kanssa. Tom McDermott ja esitteen vanha mies istuvat rannalla katsomassa ja vilkuttamassa ja syömässä suklaakeksejä.

1 219. päivä

Maanantai 19. marraskuuta 2018

Katson kelloa. 8.19. Olen melkein aikataulussa. Ehdin hyvin jumpata ennen kuin panen munat kiehumaan kello 8.54. Kaksi munaa, viisi minuuttia, täydellisen valuva keltuainen. Tekniikan hiomiseen meni kolme päivää, mutta vaivannäkö todellakin kannatti.

Ennen täydellisiä munia vuorossa on kuitenkin kaksikymmentä minuuttia sykettä kohottavaa liikuntaa. Miten mahtava oivallus olikaan huomata, että kunnossa pysymiseen riittää kahdenkymmenen minuutin treeni päivässä – lepopäivä silloin kun sopii. Minulla on YouTubessa muutama suosikkitreeni, mutta muuntelen niitä silloin tällöin vaihtelun vuoksi. Ja kaikkein parasta yksin kotona urheilemisessa on se, että kukaan ei näe, miten hengästynyt olen kuuden burpeen jälkeen.

Syketreenin jälkeen teen aina rentoutuksen: venyttelen, hengittelen syvään ja lausun positiivisia voimallauseita. ”Hyväksyn itseni ehdoitta” on yksi uusimmista lisäyksistä repertuaariini. Tänä aamuna minun on kuitenkin jälleen kerran vaikea päästä sinuiksi lausahduksen kanssa: se ei solju kovin luontevasti suustani. Terapeutini Diane sanoo, että minun pitää vain jatkaa sinnikkäästi; että vaikutuksen näkee vasta sitten, kun lauseen toistelusta on tullut säännöllinen tapa. Minä sanoin

hänelle kuvitelleeni, ettei voimaleuseiden pitäisi olla valheita, jolloin ajauduimme pitkään keskusteluun omaa edistymistä sabotoivista käytösmalleista.

Kun aamutreeni on tehty ja kananmunat kiehuvat hiljalleen, tipautan leivänpaahtimeen kaksi siivua auringonkukansiemenleipää ja annan niiden paahtua kullanuskeiksi. Sipaisen niille kevyesti voita, viipaloin ne siisteiksi puikoiksi ja kasaan lautaselle. Seuraavaksi munat menevät pallokuvioisiin munakuppeihin, rikon niiden kuoren (tämä on lempikohtani) ja istuudun pöytään kädessäni lempiteemukini, joka on samaa sarjaa kuin munakupit. Kello on 8.59. Täydellistä. Tällaiset pienet saavutukset tuottavat minulle nautintoa.

Teen muutaman tunnin töitä ilman nettiä, syön lounaaksi juusto-pikkelssileivän ja sitten avaan yhteyden. Yritän rajoittaa verkossa viettämäni aikaa, koska tiedän, miten helppoa sinne on jäädä uppeluksiin. Bittiavaruudessa hujahtaa tunti siinä missä tosimaailmassa kymmenen sekuntia. Laadin joskus itseleni netinkäyttöaikataulun, mutta huomasin nopeasti, että sen kanssa ei ollut mahdollista googlailla asioita spontaanisti sillä tavalla kuin aina välillä tulee tarve, esimerkiksi kun pitää saada tietää, miten valmistetaan oikeaoppinen valkokastike, tai kun Henrik VIII:n viidennen vaimon nimi on päässyt unohtumaan (ukko tuli mieleeni yhtenä päivänä naisvihaa pohdiskellessani, ja menen aina Katariinoissa sekaisin).

Tiedän, että joidenkin mielestä internet on kaiken pahan alku ja juuri, mutta minulle mistään ei tulisi mitään ilman sitä. Kirjaimellisesti. Sen avulla saan mitä tahansa suoraan kotiin toimitettuna, usein vuorokauden sisällä. Tuoretta maitoa ja tamponoja ja paristoja ja kirjoja. Minun ei tarvitse edes avata ovea, jos on sellainen päivä, ettei minun huvita nähdä ketään. Olen kiinnittänyt oveen laatikon postipaketteja varten.

Asensin sen ihan itse, mistä olen aika ylpeä.

Kaikeksi onneksi löysin kätevän sovelluksen, joka mittaa netissä viettämäni aikaa ja katkaisee yhteyden, kun päivittäinen kahdeksan tunnin raja tulee täyteen. Kuutisen tuntia käytän töitä tehdessä, vähän riippuen siitä, miten monta projektia minulla on meneillään, joten misogynisille kunkuille ja sen sellaiselle jää kaksi tuntia. Vielä kaikkien näiden kuukausienkin jälkeen yllätyn joka kerta, kun raja tulee täyteen. Mutta se saa minut käyttämään aikani viisaammin.

Kun olen saanut uutiset luettua (on kansainvälinen miestenpäivä, mikä saa minut lipeämään toksista maskuliinisuutta käsittelevien mielipidekirjoitusten kaninkoloon), kirjaudun YhdessäOlemmeVahvoja-foorumiin. Se on verkossa kokoon-tuva tukiryhmä, johon liityin sen jälkeen, kun Sadie lähetti minulle linkin sähköpostiviestissä, jonka aihe oli ”TSEKKAA TÄMÄ!!!”. Se oli vain eräs hänen loistoideoistaan. Hän saa niitä usein, lähettelee minulle jatkuvasti linkkejä uusiin kirjoihin tai artikkeleihin, joiden hän toivoo antavan minulle sen ver-ran potkua persuuksille, että minusta tulisi jälleen ”normaali ihminen”. Hän meilaa minulle uusien ravintoloiden arvosteluja ja lähettää kännykkään kylpyläviikonloppujen ja iltapäivätee-kattausten Groupon-tarjouksia. Kaiken varalta, hän kirjoittaa. Poistan ne lukematta. Tiedän, että Sadie tarkoittaa vain hyvää, mutten halua kahlata vapaa-ajallani sosiaalisten tilanteiden pelkoa käsitteleviä tutkimusartikkeleita tai agorafobiasta kerto-via kirjoja, jotka on kirjoittanut joku nimensä perässä epämääräistä kirjainlyhennerimpsua roikottava ihminen.

Enkä minä edes kärsi kummastakaan tilasta, tehdään se nyt selväksi heti kärkeen.

YhdessäOlemmeVahvoja oli eräs Sadien paremmanpuoleisista ideoista, se minun täytyy myöntää. Pidän siitä, että

netissä voi tutustua ihmisiin anonyymisti, ja on lohdullista tietää, etten ole valtakunnan suurin sekopää. Tänäpä linjoilla on yhdeksänkymmentäkahdeksan ihmistä – melko tavanomainen määrä maanantiaamulle. Iltaisin ja viikonloppuisin on paljon vilkkaampaa, ymmärrettävistä syistä. Olen onnekas, kun voin tehdä töitä kotoa käsin ja määrittää itse omat työaikani enkä ole sidottu yhdeksästä viiteen -oravanpyörään. Sitä minulla ei todellakaan ole ikävä. Teen usein töitä myöhään – minusta on mukava olla hereillä silloin, kun muu kaupunki nukkuu.

Tervehdin muutamaa vakiokasvoa ja kysyn, miten heidän viikonloppunsa on mennyt. Janicella (JANZKULIINI) on ollut hankalaa kurittoman teinityttärensä kanssa, mutta hän sai silti hillittyä itsensä ja eikä ahminut koko peltirasiallista Quality Street -suklaita (hän söi vain kahdeksan eikä työntänyt sormia kurkkuun sen jälkeen). Gary (PELASTAJAAVAILLA) puolestaan kertoo rypänneensä rankasti – hyvistä aikeistaan huolimatta – mutta mitä muutakaan sitä ihminen tekisi, kun on puolentoista vuoden mittaisessa terapiajonossa? Kerron hänelle, että minulla kesti vuosi saada terapeutini Diane, joka ei varsinaisesti ole lempi-ihmiseni, mutta jonka kanssa jutteleminen ei ole vielä kertaakaan saanut minua ainakaan huonommalle mielelle. Janice ehdottaa, että Gary menisi yksityiselle terapeutille, joka maksaa viisikymmentä puntaa tunnilta. Gary sanoo, että ajat ovat kovia eikä hänellä ole varaa viiteenkymmeneen puntaan tunnilta. Janice huomauttaa, että hän todennäköisesti käyttää viikossa sen verran rahaa kaljaan ja viinaan, mitä Gary ei ota kovin hyvin. Jätän heidät kinastelemaan itselääkinnän vaaroista ja julkisen terveydenhuollon vahvuuksista ja heikkouksista. Keskustelu lähtee kiertämään kehää, kuten tavallista. Olen juuri kirjautumaisillani ulos, kun näyttöön avautuu yksityinen chatti-ikkuna.

KISSAMUMMO29: Huhuu.

Siirrän hiiren kohdistimen käyttäjän profiilikuvan kohdalle –
kuvassa on pörröinen valkea kissa, mikä saa hymyn huulilleni.
Vilkaisen käyttäjän tiedot: nainen, 29, Glasgow'sta.

PALAPELITYTTÖ: Moi! 😊

KISSAMUMMO29: En ole ihan varma, käytätkö tätä
oikein. Olen täällä ekaa kertaa... Halusin vain jutella
jonkun kanssa... 😞

PALAPELITYTTÖ: Sopii hyvin. Olen Meredith.

KISSAMUMMO29: Moi, Meredith. Olen Celeste.

PALAPELITYTTÖ: Moi, Celeste. Asut näköjään
Glasgow'ssa? Niin minäkin. On aina kiva tavata toinen
weegie.

KISSAMUMMO29: Ai sinäkin asut Glasgow'ssa?

No nyt tuntuu vielä enemmän siltä kuin juttelisin ihan
oikean ihmisen kanssa. Missä päin asut?

PALAPELITYTTÖ: Kyllä olen ihan oikea. 😊

Asun East Endissä.

KISSAMUMMO29: Muutin juuri uuteen kämppään
keskustassa. Taideyliopiston lähelle.

PALAPELITYTTÖ: Ihan totta? Vanhoja kotikulmiani.
Hyviä muistoja!

KISSAMUMMO29: Asun Sanderson Streetillä.

PALAPELITYTTÖ: Eikä! Siellä minäkin asuin. 48.
Asunto A.

KISSAMUMMO29: Meredith, et ikinä usko tätä.

Minä asun 48D:ssä.

PALAPELITYTTÖ: Ei voi olla totta! Ihan hullu sattuma!
Yläkerran kämpässä.

KISSAMUMMO29: Niinpä, sanos muuta. Milloin asuit täällä?

PALAPELITYTTÖ: Muutin pois viitisen vuotta sitten. Päätin, että on aika ottaa iso askel ja ostaa oma asunto. Viihdytkö siellä?

KISSAMUMMO29: Sijainti on mahtava. Mutta asunto on kyllä pieni. Kuin mikäkin rotanloukku.

PALAPELITYTTÖ: Hahah! Muistan kyllä.

Rotanloukuista puheen ollen... kukas tuo söpöläinen profiilikuvassasi on?

KISSAMUMMO29: Ai, se on äitini kissa. Lucy.

Täällä ei harmi kyllä saa pitää lemmikkejä. 😞

PALAPELITYTTÖ: Minulla on kissa. Sen nimi on Fred.

KISSAMUMMO29: Oi sinua onnekasta! Voisit laittaa sen kuvan profiilikuvaksesi, jotta näkisin, miltä se näyttää.

PALAPELITYTTÖ: Laitan! Fred ansaitsee tulla nähdyksi 😊

KISSAMUMMO29: Tosi kiva tutustua, Meredith. Miksi olet foorumilla?

Sormeni kiitävät näppäimistöllä nopeasti ja naputtelevat vakio-vastaukseni.

PALAPELITYTTÖ: Täältä saa ystäviä ja tukea. Minulla on vähän mielenterveysongelmia.

KISSAMUMMO29: Toivottavasti en udellut liikaa?

PALAPELITYTTÖ: Et ollenkaan. 😊

KISSAMUMMO29: 😊 Miten tämä homma täällä siis toimii?

PALAPELITYTTÖ: No, täällä on eri kanavat eri asioille.

Masennus, päihderippuvuus, posttraumaattinen stressi... kaikki löytyy. Joka kanavalla on vapaaehtoiset valvojat ja moderaattorit. Täällä on myös paljon sivuja, joista saa neuvoja ja linkkejä ammattiapuun ja auttaviin puhelimiin. Ja lisäksi voi chattailla ihmisten kanssa privana, joko kahdestaan tai ryhmässä. Niin kuin mekin nyt.

KISSAMUMMO29: Vähän pelottaa olla täällä, jos nyt ihan totta puhutaan.

PALAPELITYTTÖ: Hei, ymmärrän hyvin. En osaa välttämättä auttaa, mutta kuuntelen kyllä, jos haluat jutella jostain.

Näen sieluni silmin, miten hän tuijottaa näyttöä ja pohtii, voisiko uskoutua ventovieraalle ihmiselle. Yrittää miettiä, saisiko päässä lakkaamatta pyörivän tai painajaisia aiheuttavan asian kertominen hänen olonsa paremmaksi vai huonommaksi. Siihen minä en osaa vastata. Melkein kahden vuoden jälkeenkään en ole vielä uskoutunut Janicelle tai Garylle aivan kokonaan.

KISSAMUMMO29: Itse asiassa luulen, että juttelisin mieluummin vain hetken kissoista, jos sopii?

PALAPELITYTTÖ: Paremmiin kuin hyvin. 😊

Päädymme rupattelemaan vaikka kuinka kauan meitä yhdistävän kissarakkauden lisäksi myös Lizasta, joka asuu edelleen 48B:ssä ja ripustaa märät pikkuhousunsa ikkunalaudalle kuivumaan. Kerron Celestelle, että luulin Lizan oppineen läksynsä silloin, kun tuulenpuuska lennätti hänen mustat pitsistringinsä bussin 60 reitille joskus vuoden 2002 tienoilla. Celeste sanoo, että Liza ei taida enää käyttää mustia pitsistringejä ja lähettää